Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL JEAN RICHARD DE LA TOUR
prezentate la 20 mai 2021 [1]

Cauza C-136/20

Procedură penală
împotriva
LU

[cerere de decizie preliminară formulată de Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg, Ungaria)]

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Decizia-cadru 2005/214/JAI – Recunoașterea reciprocă a sancțiunilor financiare – Articolul 5 alineatul (1) – Infracțiune referitoare la o «conduită contrară normelor de trafic rutier» – Domeniul de aplicare al infracțiunii – Sancțiune financiară impusă de statul emitent proprietarului vehiculului ca urmare a încălcării obligației de identificare a conducătorului auto suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere – Articolul 7 alineatul (1) – Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare – Întinderea și modalitățile controlului exercitat de statul executant în ceea ce privește calificarea juridică a infracțiunii”

I. Introducere

1. Prezenta trimitere preliminară invită Curtea să precizeze măsura în care o autoritate competentă a unui stat membru [2] poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii de condamnare la o sancțiune financiară pronunțate în alt stat membru [3] atunci când consideră că infracțiunea săvârșită în acest din urmă stat nu intră în lista infracțiunilor pentru care, în Decizia-cadru 2005/214, legiuitorul Uniunii a exclus verificarea dublei incriminări a faptei.

2. Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri referitoare la recunoașterea și la executarea de către autoritatea competentă maghiară a unei sancțiuni financiare care a fost pronunțată împotriva unuia dintre resortisanții săi, LU, de autoritatea competentă austriacă. Această sancțiune a fost aplicată pentru motivul că LU, în calitate de proprietar al unui vehicul implicat în săvârșirea unei infracțiuni rutiere, nu a respectat obligația care îi revine de a identifica conducătorul suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea infracțiunii respective. În timp ce autoritatea competentă austriacă consideră că încălcarea acestei obligații de identificare

[1] Limba originală: franceza.

[2] Denumit în continuare „statul executant”, în sensul articolului 1 litera (d) din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (JO 2005, L 76, p. 16, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 150).

[3] Denumit în continuare „statul emitent”, în sensul articolului 1 litera (c) din Decizia-cadru 2005/214.

constituie o infracțiune referitoare la o „conduită contrară normelor de trafic rutier”, în sensul articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214, pentru care este exclusă verificarea dublei încriminări a faptei, autoritatea competentă maghiară susține, la rândul său, că respectiva conduită nu poate fi calificată astfel.

3. Întrebările adresate de Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg, Ungaria) urmăresc în esență să stabilească întinderea și modalitățile controlului pe care îl poate exercita autoritatea competentă din statul executant atunci când consideră că cererea de recunoaștere și de executare a sancțiunii financiare adresată acesteia de autoritatea competentă din statul emitent este afectată de o eroare în ceea ce privește calificarea juridică a infracțiunii, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214. Aceste întrebări oferă de asemenea Curții ocazia de a preciza noțiunea de „conduită contrară normelor de trafic rutier” utilizată de legiuitorul Uniunii la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din decizia-cadru menționată, în lipsa oricărei definiții în dreptul Uniunii a acestei infracțiuni și într-un context în care nu există o uniformizare a normelor de circulație rutieră în Uniunea Europeană.

4. În prezentele concluzii, vom propune Curții să declare că articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 trebuie interpretat în sensul că autoritatea competentă din statul executant poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii atunci când infracțiunea, astfel cum este definită în dreptul statului emitent, nu se circumscrie infracțiunii sau categoriei de infracțiuni la care se referă autoritatea competentă din statul emitent în certificatul anexat la această decizie, în vederea aplicării articolului 5 alineatul (1) din decizia-cadru menționată. În prealabil, revine însă autorității competente din statul executant obligația de a iniția procedura de consultare prevăzută la articolul 7 alineatul (3) din decizia-cadru amintită.

5. Vom invita de asemenea Curtea să declare că articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 trebuie interpretat în sensul că infracțiunea referitoare la o „conduită contrară normelor de trafic rutier” include un comportament prin care proprietarul unui vehicul refuză să identifice conducătorul auto care este suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere.

II. Cadrul juridic

A. Decizia-cadru 2005/214

6. Considerentele (1), (2) și (4) ale Deciziei-cadru 2005/214 enunță:

„(1) Reuniunea Consiliului European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999 a aprobat principiul recunoașterii reciproce, care ar trebui să devină piatra de temelie a cooperării judiciare atât în materie civilă, cât și în materie penală în cadrul Uniunii.

(2) Principiul recunoașterii reciproce ar trebui să se aplice sancțiunilor financiare impuse de autoritățile judiciare sau administrative pentru a se facilita aplicarea acestor sancțiuni în alt stat membru decât statul în care au fost impuse sancțiunile.

[…]

(4) Sub incidența prezentei decizii-cadru ar trebui, de asemenea, să intre sancțiuni financiare impuse pentru infracțiuni rutiere.”

7. Articolul 4 alineatele (1) și (2) din Decizia-cadru 2005/214 prevede:

„(1) O decizie împreună cu un certificat după cum se prevede în prezentul articol pot fi transmise autorităților competente dintr-un stat membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost pronunțată o decizie are proprietăți sau venituri, are reședința obișnuită sau, în cazul unei persoane juridice, are sediul social.

(2) Certificatul, al cărui formular standard este dat în anexă, trebuie semnat, iar conținutul său trebuie certificat ca exact de către autoritatea competentă din statul emitent."

8. Articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță și alineatul (3) din decizia-cadru menționată prevede, în ceea ce privește domeniul de aplicare al acesteia:

„(1) Următoarele infracțiuni, dacă sunt incriminate în statul emitent și după cum sunt definite în legislația statului emitent, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei încriminări a faptei, conduc la recunoașterea și executarea deciziilor:

[…]

– conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;

[…]

(3) Pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența alineatului (1), statul executant poate condiționa recunoașterea și executarea unei decizii de faptul ca decizia să privească o faptă ce ar reprezenta o infracțiune în temeiul legislației statului executant, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă."

9. Articolul 6 din Decizia-cadru 2005/214, intitulat „Recunoașterea și executarea deciziilor", are următorul cuprins:

„Autoritățile competente din statul executant recunosc fără altă formalitate o decizie care a fost transmisă în conformitate cu articolul 4 și iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea sa, cu excepția cazului în care autoritatea competentă decide să invoce unul din temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 7."

10. Articolul 7 din această decizie-cadru, intitulat „Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare", prevede:

„(1) Autoritățile competente din statul executant pot refuza recunoașterea și executarea deciziei dacă certificatul prevăzut la articolul 4 nu este prezentat, este incomplet sau în mod evident nu corespunde deciziei.

(2) Autoritatea competentă din statul executant poate, de asemenea, să refuze recunoașterea și executarea deciziei dacă stabilește că:

[…]

(b) într-unul din cazurile prevăzute la articolul 5 alineatul (3), decizia se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului executant.

[…]

(3) În cazurile prevăzute la alineatele (1) și (2) literele (c) și (g), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea unei decizii, în întregime sau parțial, autoritatea competentă din statul executant consultă autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate, și, dacă este cazul, îi cere să furnizeze fără întârziere orice informații necesare."

B. Dreptul austriac

11. Articolul 103 din Kraftfahrgesetz (Legea federală privind autovehiculele)[4] din 23 iunie 1967, referitor la obligațiile proprietarului vehiculului, prevede la alineatul (2):

„Autoritatea poate solicita informații privind identitatea persoanei care, la un moment dat, a condus un vehicul identificat prin înmatricularea sa […] sau care a parcat vehiculul […] ultima dată într-un loc precis înainte de un anumit moment. Aceste informații, care trebuie să includă numele și adresa persoanei în cauză, trebuie să fie comunicate de titularul înmatriculării […]; dacă acest titular nu este în măsură să comunice informațiile respective, el este obligat să desemneze persoana care este în măsură să le comunice și care, prin urmare, este destinatarul obligației de informare; informațiile furnizate de persoana ținută de obligația de informare nu dispensează autoritatea de obligația de a le verifica atunci când acest lucru este necesar în raport cu împrejurările speței. Informațiile trebuie transmise imediat și, în cazul unei cereri scrise, în termen de două săptămâni de la data notificării […]."

12. Articolul 134 alineatul (1) din KFG 1967, referitor la „[d]ispoziții penale", are următorul cuprins:

„Orice persoană care încalcă prezenta lege federală […] săvârșește o contravenție și se pedepsește cu amendă de până la 5 000 de euro și, în cazul imposibilității de a o recupera, cu o pedeapsă privativă de libertate de până la șase săptămâni […]."

III. Litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

13. Prin decizia din 6 iunie 2018[5], rămasă definitivă la 1 ianuarie 2019, Bezirkshauptmannschaft Weiz (autoritatea administrativă a districtului Weiz, Austria) i-a aplicat lui LU, o resortisantă maghiară, o sancțiune financiară în cuantum de 80 de euro. Această sancțiune a fost aplicată pentru motivul că LU, în calitate de proprietară a unui vehicul înmatriculat în Ungaria, nu a răspuns în termenul de două săptămâni prevăzut de legislația austriacă la cererea acestei autorități administrative de a-l identifica pe conducătorul vehiculului său, suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere.

14. La 27 ianuarie 2020, în temeiul Deciziei-cadru 2005/214, autoritatea administrativă a districtului Weiz a adresat instanței de trimitere, care este și autoritatea competentă din statul executant, o cerere de recunoaștere și de executare a deciziei din 6 iunie 2018, însoțită de

[4] BGBl. 267/1967, denumit în continuare „KFG 1967".

[5] Denumită în continuare „decizia din 6 iunie 2018".

certificatul prevăzut la articolul 4 din această decizie-cadru. Din informațiile de care dispune Curtea reiese că, în certificatul respectiv, infracțiunea săvârșită de LU era calificată drept „conduită contrară normelor de trafic rutier”, în sensul articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din decizia-cadru menționată. Instanța de trimitere are însă îndoieli cu privire la aspectul dacă sunt îndeplinite condițiile pentru ca decizia din 6 iunie 2018 să fie recunoscută și executată în temeiul acestui articol. În opinia sa, calificarea reținută de autoritatea competentă din statul emitent în privința conduitei în cauză implică o interpretare „prea largă” a dreptului Uniunii. Comportamentul de care s-ar fi făcut vinovată LU ar constitui un refuz de a se conforma unei cereri a autorităților naționale și nu poate face parte dintre conduitele pentru care este exclusă verificarea dublei incriminări a faptei, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214.

15. În aceste condiții, Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Norma stabilită la articolul 5 alineatul (1) din [Decizia-cadru 2005/214] trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care statul […] emitent indică una dintre faptele enumerate la dispoziția respectivă, autoritatea din statul […] executant nu dispune de nicio marjă de apreciere suplimentară pentru a refuza executarea, fiind nevoită să execute [decizia de sancționare]?

2) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea anterioară, autoritatea din statul […] executant poate considera că fapta reținută în decizia statului […] emitent nu corespunde faptei descrise în enumerarea menționată?”

16. Guvernele maghiar, ceh, spaniol și austriac, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise.

17. S-a decis, în acord cu judecătorul raportor, să se adreseze, în temeiul articolului 61 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, întrebări, la care aceleași părți au răspuns în scris în termenul acordat.

IV. Analiză

18. Prin intermediul celor două întrebări preliminare, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență Curții să precizeze dacă și eventual în ce măsură autoritatea competentă din statul executant poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii atunci când consideră că autoritatea competentă din statul emitent s-a referit în mod greșit în certificatul anexat la această decizie la una dintre categoriile de infracțiuni prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 pentru care este exclusă verificarea dublei incriminări a faptei.

19. Aceste întrebări își au originea în diferendul dintre autoritățile competente din statul emitent și din statul executant în ceea ce privește interpretarea noțiunii de „conduită contrară normelor de trafic rutier”, prevăzută la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din această decizie-cadru.

20. Autoritatea competentă din statul emitent consideră că intră în domeniul de aplicare al acestei noțiuni încălcarea de către proprietarul unui vehicul a obligației care îi revine de a identifica conducătorul auto suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni

rutiere. Această încălcare ar constitui în dreptul austriac o infracțiune prevăzută de Codul rutier. În schimb, autoritatea competentă din statul executant apreciază că autoritatea competentă din statul emitent efectuează o interpretare „prea largă” a dreptului Uniunii, întrucât o asemenea infracțiune nu se poate încadra în noțiunea menționată. În opinia sa, decizia din 6 iunie 2018 nu ar intra, așadar, în domeniul de aplicare material al articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 și ar privi o altă infracțiune în sensul articolului 5 alineatul (3) din această decizie-cadru, astfel încât ar putea supune recunoașterea și executarea acestei decizii condiției privind îndeplinirea criteriului dublei incriminări a faptei.

21. Acest diferend se explică în raport cu contextul foarte special în care se înscrie cauza principală. Astfel, spre deosebire de alte infracțiuni enumerate la articolul 5 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, infracțiunea referitoare la o „conduită contrară normelor de trafic rutier” nu este definită în dreptul Uniunii și nici nu a făcut obiectul unei abordări comune între statele membre.

22. În vederea analizării întrebărilor adresate Curții, vom examina, într-o primă etapă, condițiile în care autoritatea competentă din statul executant se poate asigura că infracțiunea în cauză intră în domeniul de aplicare material al articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 și, dacă este cazul, poate refuza recunoașterea și executarea deciziei în litigiu. În acest context, propunem examinarea dispozițiilor prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din decizia-cadru menționată. Astfel, acest articol se referă în mod expres la situația vizată, în opinia noastră, de instanța de trimitere, în care autoritatea competentă din statul executant consideră că certificatul anexat la decizia în litigiu, care reproduce lista celor 39 de infracțiuni care figurează la articolul 5 alineatul (1) din decizia-cadru amintită, nu corespunde acestei decizii.

23. În continuare, într-o a doua etapă, vom invita Curtea să interpreteze noțiunea de „conduită contrară normelor de trafic rutier” prevăzută la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214.

A. Întinderea controlului autorității competente din statul executant

24. Conform unei jurisprudențe constante a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție [6].

1. Textul articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214

25. Trebuie arătat, cu titlu introductiv, că articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, la care se referă instanța de trimitere, nu furnizează un răspuns cu privire la natura controlului pe care îl poate efectua autoritatea competentă din statul executant pentru a se asigura că infracțiunea, astfel cum este definită în dreptul statului emitent, intră în domeniul de aplicare material al acestei dispoziții și nu constituie o altă infracțiune în sensul articolului 5 alineatul (3) din această decizie-cadru.

[6] A se vedea Hotărârea din 3 martie 2020, X (Mandat european de arestare – Dublă incriminare) (C-717/18, EU:C:2020:142, punctul 21 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 10 martie 2021, Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg (C-365/19, EU:C:2021:189, punctul 27 și jurisprudența citată).

26. Articolul 5 din Decizia-cadru 2005/214 are vocația, după cum indică titlul său, de a defini domeniul de aplicare al acestei decizii-cadru. La articolul 5 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, legiuitorul Uniunii enumeră infracțiunile care conduc la recunoașterea și la executarea hotărârilor, fără verificarea dublei incriminări a faptei, și precizează că definiția acestor infracțiuni este prevăzută de dreptul statului emitent [7]. Conform jurisprudenței Curții, dreptul statului emitent reglementează, așadar, elementele răspunderii penale, în special sancțiunea aplicabilă și entitatea vizată de această sancțiune [8].

27. La articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214, legiuitorul Uniunii prevede că verificarea dublei incriminări a faptei poate fi necesară pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența articolului 5 alineatul (1) din această decizie-cadru.

28. Natura controlului pe care îl poate exercita autoritatea competentă din statul executant nu este, așadar, indicată în mod explicit.

2. Economia și obiectivele Deciziei-cadru 2005/214

29. Examinarea economiei și a obiectivelor Deciziei-cadru 2005/214 și în special a dispozițiilor prevăzute la articolul 7 alineatele (1) și (3) din aceasta [9] permite să se determine întinderea controlului pe care autoritatea competentă din statul executant îl poate exercita pentru a verifica dacă infracțiunea în cauză, astfel cum este definită în dreptul statului emitent, se încadrează într-adevăr în una dintre categoriile de infracțiuni prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din această decizie-cadru.

30. Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că Decizia-cadru 2005/214 are ca obiectiv punerea în aplicare a unui mecanism eficient de recunoaștere și de executare transfrontalieră a deciziilor prin care este impusă cu titlu definitiv o sancțiune financiară unei persoane fizice sau unei persoane juridice în urma săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 5 din aceasta [10]. Decizia-cadru menționată urmărește, fără a proceda la armonizarea legislațiilor statelor membre în materia dreptului penal, să garanteze executarea sancțiunilor financiare în cadrul statelor respective datorită principiului recunoașterii reciproce [11].

31. Acest principiu constituie „piatra de temelie” a cooperării judiciare atât în materie civilă, cât și în materie penală [12] și implică, în temeiul articolului 6 din Decizia-cadru 2005/214, că autoritatea competentă din statul executant este în principiu obligată să ia imediat și fără altă formalitate toate măsurile necesare pentru recunoașterea unei decizii „care a fost transmisă în conformitate cu articolul 4” din această decizie-cadru, cu excepția cazului în care „decide să invoce unul din temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 7” din decizia-cadru menționată.

7 A se vedea Hotărârea din 4 martie 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punctul 44).

8 A se vedea Hotărârea din 4 martie 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punctul 44).

9 A se vedea Hotărârea din 3 martie 2020, X (Mandat european de arestare – Dublă incriminare) (C-717/18, EU:C:2020:142, punctul 21 și jurisprudența citată).

10 A se vedea articolele 1 și 6, precum și considerentele (1) și (2) ale Deciziei-cadru 2005/214, precum și Hotărârea din 4 martie 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punctul 48 și jurisprudența citată).

11 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce, care are la bază el însuși încrederea reciprocă dintre acestea din urmă, au în dreptul Uniunii o importanță fundamentală, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interioare [a se vedea Hotărârea din 10 ianuarie 2019, ET (C-97/18, EU:C:2019:7, punctul 17)].

12 A se vedea considerentul (1) al Deciziei-cadru 2005/214.

32. Subliniem că punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce impune autorității competente din statul emitent să comunice autorității competente din statul executant o decizie conformă cu cerințele prevăzute la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214 și autorității competente din statul executant să inițieze, în conformitate cu articolul 7 din această decizie-cadru, o procedură de consultare înainte de punerea în aplicare a unui temei de nerecunoaștere sau de neexecutare.

a) Controlul autorității competente din statul de executare în ceea ce privește respectarea cerințelor prevăzute la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214

33. În temeiul articolului 4 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, autoritatea competentă din statul emitent trebuie să anexeze la decizia sa un certificat. Acest certificat este un formular standard prevăzut în anexa la decizia-cadru menționată. El cuprinde diferite secțiuni care trebuie completate de autoritatea respectivă. Aceste secțiuni îi permit să furnizeze informațiile formale minime privind în special autoritatea statului emitent care a pronunțat decizia și cea care are competența pentru executarea acesteia, persoana fizică sau juridică afectată de sancțiunea financiară, precum și indicații privind natura deciziei și a infracțiunii săvârșite.

34. În vederea analizei noastre, trebuie să se facă referire în special la informațiile cerute în secțiunea (g) punctele 2-4 din certificatul menționat, care este intitulată „Decizia de impunere a unei sancțiuni financiare”.

35. În conformitate cu secțiunea (g) punctul 2 din certificatul care figurează în anexa la Decizia-cadru 2005/214, autoritatea competentă din statul emitent este obligată, pe de o parte, să rezume faptele și să descrie împrejurările în care a fost săvârșită infracțiunea, inclusiv data și locul acesteia, și, pe de altă parte, să indice natura și calificarea juridică a infracțiunii, precum și dispoziția legală sau codul aplicabil pe baza cărora a fost pronunțată decizia, al căror text trebuie anexat la acest certificat [13].

36. Punctul 3 din secțiunea respectivă privește infracțiunile care intră în domeniul de aplicare material al articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214. Astfel, autoritatea competentă din statul emitent trebuie să confirme dacă infracțiunea, așa cum este definită în dreptul său național, „constituie” o infracțiune inclusă în lista prevăzută la acest articol, bifând caseta (casetele) relevante [14]. Legiuitorul Uniunii reproduce, în acest context, lista celor 39 de infracțiuni care figurează la articolul 5 alineatul (1) din respectiva decizie-cadru.

37. Punctul 4 din secțiunea menționată este, în schimb, consacrat altor infracțiuni, care nu intră în lista întocmită de legiuitorul Uniunii la articolul 5 alineatul (1) din decizia-cadru amintită, și pentru care autoritatea competentă din statul emitent este obligată să prezinte o descriere completă.

38. Conform articolului 4 alineatul (2) din Decizia-cadru 2005/214, certificatul trebuie semnat, iar informațiile pe care le conține trebuie certificate ca exacte de către autoritățile competente din statul emitent.

[13] A se vedea secțiunea (k) din certificatul menționat.

[14] În ipoteza în care infracțiunea se încadrează în categoria infracțiunilor prevăzute la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și noua liniuță din Decizia-cadru 2005/214 („infracțiuni stabilite de statul emitent și care vizează obligațiile de executare ce decurg din instrumentele adoptate în temeiul Tratatului CE sau al titlului VI din Tratatul UE”), care este deosebit de largă, legiuitorul Uniunii solicită autorității competente din statul emitent să indice cu exactitate dispozițiile instrumentului adoptat în temeiul tratatului la care se raportează infracțiunea.

39. Această abordare strictă și riguroasă în ceea ce privește descrierea infracțiunii în cauză trebuie să constituie temeiul încrederii reciproce, în special în contextul articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, în care această încredere exclude verificarea dublei incriminări a faptei pentru infracțiuni deosebit de grave. Informațiile pe care le conține certificatul prevăzut la articolul 4 din această decizie-cadru trebuie să permită autorității competente din statul executant să efectueze un control al deciziei astfel încât să garanteze executarea corectă a acesteia și în special să se asigure că a fost adoptată de o autoritate competentă și intră în domeniul de aplicare al deciziei-cadru menționate. În acest context, autoritatea competentă din statul executant poate verifica, având în vedere informațiile care i-au fost comunicate, dacă decizia în cauză intră în domeniul de aplicare material al articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, astfel încât verificarea dublei incriminări a faptei este exclusă, sau al articolului 5 alineatul (3) din această decizie-cadru. Este vorba totuși despre un control restrâns, care trebuie, dacă este cazul, să fie însoțit de consultarea autorității competente din statul emitent.

40. În cazul în care certificatul este prezentat, este complet și corespunde deciziei, autoritatea competentă din statul executant trebuie, în temeiul articolului 6 din Decizia-cadru 2005/214, să recunoască și să execute această decizie, fără altă formalitate, și să ia imediat toate măsurile necesare pentru executarea sa. Autoritatea competentă din statul executant recunoaște, așadar, decizia menționată întemeindu-se pe certificatul transmis de autoritatea competentă din statul emitent, care atestă legalitatea și caracterul executoriu al acesteia.

41. În schimb, în cazul în care certificatul nu este prezentat, este incomplet sau „în mod evident nu corespunde deciziei”, din articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 reiese că autoritatea competentă din statul executant poate refuza recunoașterea și executarea deciziei [15].

42. Pe de o parte, din modul de redactare a acestei dispoziții reiese că revine autorității competente din statul executant sarcina de a aprecia conformitatea certificatului cu cerințele prevăzute de Decizia-cadru 2005/214 și de a stabili consecințele care decurg dintr-o eventuală neregularitate a acestuia din urmă. Cu privire la acest aspect, legiuitorul Uniunii lasă autorității respective posibilitatea de a refuza sau nu recunoașterea sau executarea deciziei, în pofida viciilor de care ar fi afectat certificatul.

43. Pe de altă parte, viciile avute în vedere de legiuitorul Uniunii la articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 privesc cazurile în care autoritatea competentă din statul emitent nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 din această decizie-cadru, omițând să anexeze certificatul ori să îl completeze sau prezentând un certificat care „în mod evident” nu corespunde deciziei. Utilizarea locuțiunii adverbiale „în mod evident” la articolul 7 alineatul (1) din decizia-cadru menționată demonstrează, în opinia noastră, intenția legiuitorului Uniunii de a limita temeiul de nerecunoaștere și de neexecutare a deciziei la existența unei erori vădite de care ar fi afectat certificatul, ținând seama de încrederea pe care trebuie să o aibă reciproc autoritățile competente din statul emitent și din statul executant, dar și de imperativele de eficacitate, de rapiditate și de facilitate a mecanismului pe care urmărește să îl instituie.

44. Ultima ipoteză avută în vedere de legiuitorul Uniunii considerăm că acoperă o situație precum cea vizată în cea de a doua întrebare preliminară, în care autoritatea competentă din statul executant apreciază că infracțiunea în cauză, astfel cum este definită în dreptul statului emitent,

[15] Textul intitulat „Inițiativa Regatului Unit, a Republicii Franceze și a Regatului Suediei în vederea adoptării de către Consiliu a unei decizii-cadru privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare” (JO 2001, C 278, p. 4) din 12 septembrie 2001 prevedea la articolul 4 alineatul (1): „Autoritatea competentă din statul executant poate decide să nu pună în aplicare decizia în cazul în care certificatul prevăzut la articolul 2 nu este prezentat sau mențiunile indicate în acest certificat sunt incomplete sau în mod vădit inexacte.”

nu corespunde infracțiunii la care se referă autoritatea competentă din statul emitent în vederea punerii în aplicare a articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214. Cu alte cuvinte, calificarea juridică a infracțiunii ar fi eronată.

45. Acest control restrâns trebuie, în opinia noastră, să permită autorității competente din statul executant să verifice, pe baza informațiilor comunicate, că autoritatea competentă din statul emitent nu solicită recunoașterea și executarea unei decizii în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, în condițiile în care infracțiunea în cauză, astfel cum este definită în dreptul statului emitent, nu face parte *în mod vădit* dintre infracțiunile pentru care legiuitorul Uniunii exclude verificarea dublei incriminări a faptei și constituie, dimpotrivă, o altă infracțiune, prevăzută la alineatul (3) al acestui articol. Este vorba, în primul rând, despre garantarea respectării domeniului de aplicare material al articolului 5 din această decizie-cadru, asigurând o calificare juridică corectă a infracțiunii, cu riscul, în caz contrar, de a rupe încrederea reciprocă și, așadar, de a nu atinge obiectivul urmărit de decizia-cadru menționată.

46. Secțiunea (g) punctele 2 și 3 din certificatul care figurează în anexa la Decizia-cadru 2005/214 permite efectuarea controlului respectiv, întrucât ea trebuie să furnizeze detalii cu privire la infracțiune în vederea aplicării articolului 5 din decizia-cadru menționată. Amintim astfel că acest punct 2 impune în mod explicit comunicarea de informații privind infracțiunile la care se raportează sancțiunea și o descriere a împrejurărilor în care au fost săvârșite infracțiunea sau infracțiunile, precum și informații privind „[n]atura și calificarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispoziția legală/codul aplicabil”.

47. Controlul efectuat de autoritatea competentă din statul executant este cu atât mai facilitat cu cât infracțiunea care a condus la impunerea unei sancțiuni financiare corespunde unei anumite conduite incriminate în toate ordinile juridice naționale, precum violul, menționat la articolul 5 alineatul (1) a douăzeci și opta liniuță din Decizia-cadru 2005/214, sau unei infracțiuni ori unei categorii de infracțiuni definite în dreptul Uniunii prin norme minime sau care a făcut obiectul unei abordări comune între statele membre.

48. Trebuie arătat în această privință că infracțiunile care conduc la recunoașterea și la executarea deciziei fără verificarea dublei incriminări a faptei, menționate la articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, reprezintă, în principiu, reflectarea principalelor forme ale criminalității. Majoritatea lor a făcut, prin urmare, obiectul unei armonizări în dreptul Uniunii. Aceasta este situația, de exemplu, în cazul participării la o organizație criminală, care este definită la articolul 1 din Decizia-cadru 2008/841/JAI [16], al infracțiunilor de terorism, care sunt definite la articolul 3 din Directiva (UE) 2017/541 [17], al traficului de persoane, definit la articolul 2 din Directiva 2011/36/UE [18], al pornografiei infantile și al infracțiunilor referitoare la abuzul sexual, definite la articolele 2 și 3 din Directiva 2011/93/UE [19], al traficului de stupefiante și de substanțe psihotrope, definit la articolul 2 din Decizia-cadru 2004/757/JAI [20], al fraudei, definită la

[16] Decizia-cadru a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO 2008, L 300, p. 42).

[17] Directiva Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO 2017, L 88, p. 6).

[18] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO 2011, L 101, p. 1).

[19] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO 2011, L 335, p. 1, rectificare în JO 2012, L 18, p. 7).

[20] Decizia-cadru a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO 2004, L 335, p. 8, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 66).

articolul 3 din Directiva (UE) 2017/1371 [21], al facilitării intrării și șederii neautorizate, definită la articolul 1 din Directiva 2002/90/CE [22], al infracțiunilor împotriva mediului, definite la articolul 3 din Directiva 2008/99/CE [23], sau chiar al traficului de bunuri culturale [24].

49. În aceste situații, autoritatea competentă din statul executant poate stabili cu mai multă ușurință și mai rapid dacă infracțiunea, astfel cum se reflectă în fapt și după cum este definită în dreptul statului emitent – al cărui text este anexat la decizie –, corespunde infracțiunii sau categoriei de infracțiuni la care se referă autoritatea competentă din statul emitent în vederea aplicării articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 sau unei alte infracțiuni, care intră sub incidența situației prevăzute la articolul 5 alineatul (3) din decizia-cadru menționată.

50. În schimb, acest control, chiar dacă este restrâns, se poate dovedi mai delicat atunci când infracțiunea sau categoria de infracțiuni la care se referă autoritatea competentă din statul emitent nu este definită în dreptul Uniunii. După cum am arătat, prezenta cauză este o ilustrare a unei astfel de situații.

51. În asemenea împrejurări, considerăm că obligația de consultare prevăzută la articolul 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214 își găsește întregul sens.

b) Procedura de consultare inițiată de autoritatea competentă din statul executant în temeiul articolului 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214

52. În temeiul articolului 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214, în cazul în care, printre altele, certificatul nu ar fi prezentat, ar fi incomplet sau în mod evident nu ar corespunde deciziei, autoritatea competentă din statul executant este obligată să consulte autoritatea competentă din statul emitent. Ea trebuie să inițieze această procedură prin orice mijloace adecvate și să ceară să i se furnizeze fără întârziere orice informație necesară înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea acestei decizii [25]. Legiuitorul Uniunii face astfel dovada intenției sale de a stabili un dialog constructiv între aceste autorități în așa fel încât să permită corectarea viciilor de care ar fi afectat certificatul anexat la decizie. Considerăm că, într-o ipoteză precum cea în discuție, acest dialog trebuie să permită autorității competente din statul emitent fie să corecteze secțiunea la care s-a referit în mod eronat, fie să comunice informații suplimentare care să permită autorității competente din statul executant să aprecieze mai bine măsura în care infracțiunea, astfel cum este definită în dreptul statului emitent, intră în secțiunea la care se face referire în certificatul anexat la decizie.

53. Numai în urma acestei consultări prealabile, autoritatea competentă din statul executant este, așadar, liberă să aprecieze, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, dacă trebuie să recunoască sau nu decizia care i-a fost comunicată.

[21] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (JO 2017, L 198, p. 29).

[22] Directiva Consiliului din 28 noiembrie 2002 de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO 2002, L 328, p. 17, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 33). A se vedea de asemenea Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO 2002, L 328, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 30).

[23] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal (JO 2008, L 328, p. 28). A se vedea de asemenea Decizia-cadru 2005/667/JAI a Consiliului din 12 iulie 2005 de consolidare a cadrului penal pentru aplicarea legii împotriva poluării cauzate de nave (JO 2005, L 255, p. 164, Ediție specială, 15/vol. 15, p. 169).

[24] A se vedea Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind importul bunurilor culturale [COM(2017) 375 final].

[25] A se vedea în această privință Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare) (C-671/18, EU:C:2019:1054, punctul 44).

54. Având în vedere toate aceste elemente, propunem Curții să declare că articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 trebuie interpretat în sensul că autoritatea competentă din statul executant poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii atunci când infracțiunea, astfel cum este definită în dreptul statului emitent, nu se circumscrie infracțiunii sau categoriei de infracțiuni la care se referă autoritatea competentă din statul emitent în certificatul anexat la această decizie, în vederea aplicării articolului 5 alineatul (1) din decizia-cadru menționată. Autoritatea competentă din statul executant poate refuza recunoașterea și executarea deciziei respective numai în măsura în care procedura de consultare inițiată în prealabil în temeiul articolului 7 alineatul (3) din decizia-cadru menționată nu a permis corectarea erorii de care ar fi afectată aceeași decizie.

B. Interpretarea noțiunii de „conduită contrară normelor de trafic rutier”, prevăzută la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214

55. Amintim că întrebările adresate Curții își au originea în diferendul dintre autoritățile competente din statul emitent și din statul executant în ceea ce privește interpretarea noțiunii de „conduită contrară normelor de trafic rutier”, prevăzută la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214, pentru care este exclusă verificarea dublei incriminări a faptei.

56. Întrucât această infracțiune nu a fost definită de dreptul derivat al Uniunii [26], ne pare esențial ca Curtea să profite de această ocazie pentru interpretarea termenilor utilizați de legiuitorul Uniunii, ceea ce va permite instanței de trimitere să stabilească măsura în care autoritatea competentă din statul emitent ar fi săvârșit o eroare de apreciere.

57. Această cauză ilustrează în realitate temerile pe care Comitetul Economic și Social European (CESE) le-a transmis foarte devreme, cu ocazia lucrărilor referitoare la un cod rutier și la registrul auto european [27]. El a arătat că „Decizia-cadru [2005/214] presupune și necesită uniformizarea normelor de circulație rutieră în Europa” [28], această uniformizare fiind necesară pentru a se „evita ca ceea ce constituie o încălcare într-un stat să nu fie o asemenea încălcare și într-un alt stat” [29]. Astfel, în observațiile formulate, statele membre sunt împărțite în ceea ce privește interpretarea noțiunii utilizate de legiuitorul Uniunii la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214. Dacă guvernele maghiar și ceh susțin în esență că fapta de „nedenunțare a conducătorului vehiculului” nu figurează printre cele la care se referă acest articol, guvernele spaniol și austriac, precum și Comisia apreciază, în schimb, că o legislație precum cea în discuție în litigiul principal intră sub incidența „normelor de trafic rutier” în sensul articolului menționat.

[26] În stadiul actual al dreptului Uniunii, numai anumite aspecte ale legislației rutiere au fost în realitate armonizate de dreptul Uniunii: permisul de conducere [Directiva 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind permisele de conducere (JO 2006, L 403, p. 18, Ediție specială, 07/vol. 17, p. 216)], utilizarea centurii de siguranță [Directiva 91/671/CEE a Consiliului din 16 decembrie 1991 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind utilizarea obligatorie a centurii de siguranță în vehiculele cu o capacitate mai mică de 3,5 tone (JO 1991, L 373, p. 26, Ediție specială, 7/vol. 2, p. 99), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 aprilie 2003 (JO 2003, L 115, p. 63, Ediție specială, 07/vol. 11, p. 127)], organizarea timpului de lucru al transportatorilor rutieri [Directiva 2002/15/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 privind organizarea timpului de lucru al persoanelor care efectuează activități mobile de transport rutier (JO 2002, L 80, p. 35, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 125)], schimburile de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră [Directiva (UE) 2015/413 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2015 de facilitare a schimbului transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră (JO 2015, L 68, p. 9)].

[27] A se vedea Avizul Comitetului Economic și Social European privind „Codul rutier și registrul auto european” din 29 ianuarie 2004 (JO 2005, C 157, p. 34), denumit în continuare „Avizul CESE privind Codul rutier european”.

[28] A se vedea Avizul CESE privind Codul rutier european” [punctul 5.3 litera (a)].

[29] A se vedea Avizul CESE privind Codul rutier european” (punctul 6.7).

1. Textul articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 și economia în care este inclusă această dispoziție

58. Trebuie arătat de la bun început că există divergențe între diferitele versiuni lingvistice ale articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214.

59. Astfel, în timp ce legiuitorul Uniunii se referă, în versiunea în limba franceză a acestui articol, la o „conduite contraire aux normes qui règlent *la circulation routière*” [30], versiunea în limba slovenă are în vedere „conduita contrară normelor de *siguranță rutieră*” [31] („ravnanja, ki so v nasprotju s predpisi o varnosti v prometu”), iar versiunile în limbile italiană („infrazioni al codice della strada”) și polonă („naruszenie przepisów ruchu drogowego”) se referă la încălcări ale „codului rutier” [32].

60. Constatăm, în primul rând, că majoritatea versiunilor lingvistice ale articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 corespund versiunii în limba franceză, izolând astfel versiunile în limba slovenă, care se referă doar la normele de siguranță rutieră, precum și în limbile italiană și polonă, care se referă doar la încălcări ale codului rutier. Versiunile în limbile spaniolă („conducta contraria a la legislación de tráfico”), germană („gegen die den Straßenverkehr regelnden Vorschriften verstoßende Verhaltensweise”), greacă („symperiforá pou paraviázei kanonismoús odikís kykloforías”), engleză („conduct which infringes road traffic regulations”), lituaniană („elgesys, pažeidžiantis kelių eismo taisykles”), maghiară („olyan magatartás, amely sérti a közúti közlekedés szabályait”) sau slovacă („správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky”) privesc, așadar, comportamentele contrare normelor sau reglementările de circulație rutieră.

61. Subliniem, în al doilea rând, că versiunea în limba franceză a articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 își are originea în termenii utilizați la articolul 1 din Acordul de cooperare în cadrul procedurilor referitoare la infracțiunile rutiere și al executării sancțiunilor financiare aferente acestora, aprobat prin Decizia Comitetului executiv din 28 aprilie 1999 [33], acord care a fost inclus în acquis-ul Schengen [34].

62. Articolul 1 din acest acord definește „[i]nfracțiunea rutieră” ca fiind „*[c]onduita contrară normelor de trafic rutier* considerată infracțiune sau contravenție, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase” [35]. Versiunile în limbile italiană, polonă și slovenă nu se deosebesc de celelalte versiuni lingvistice ale articolului 1 din acordul menționat și definesc infracțiunea rutieră ca actul sau comportamentul contrar normelor de trafic rutier [36].

[30] Sublinierea noastră.

[31] Sublinierea noastră.

[32] Versiunea în limba franceză a secțiunii (g) punctul 3 din certificatul care figurează în anexa la Decizia-cadru 2005/214 privește și „conduita contrară normelor de trafic rutier”.

[33] JO 2000, L 239, p. 428.

[34] A se vedea în această privință Jekewitz, J., „L'initiative de la République fédérale d'Allemagne relative à la coopération dans le cadre des procédures relatives aux infractions routières et à l'exécution des sanctions pécuniaires y relatives”, *La reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires pénales dans l'Union européenne*, Éditions de l'Université de Bruxelles, Bruxelles, 2001, p. 133-139, în special p. 137.

[35] Sublinierea noastră.

[36] Versiunea în limba italiană prevede „[a]tto contrario alle norme che regolano la circolazione stradale”, cea în limba polonă „[z]achowanie naruszające przepisy o ruchu drogowym”, iar cea în limba slovenă prevede „vedenje, s katerim se krši prometne predpise”.

63. Concluzionăm că, prin utilizarea, la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214, a noțiunii de „conduită contrară normelor de trafic rutier”, legiuitorul Uniunii intenționa să vizeze „infracțiunile rutiere”.

64. Acest lucru este confirmat de altfel de textul considerentului (4) al Deciziei-cadru 2005/214, în care legiuitorul respectiv arată că sub incidența deciziei-cadru menționate „ar trebui, de asemenea, să intre sancțiuni financiare impuse pentru *infracțiuni rutiere*” [37].

65. Prin urmare, nu suntem de acord cu punctul de vedere exprimat de guvernul maghiar în observațiile sale, potrivit căruia ar trebui, în esență, să se limiteze comportamentele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 la cele care aduc atingere siguranței rutiere. Termenii utilizați atât în acest articol, cât și în considerentul (4) al deciziei-cadru menționate demonstrează în mod clar intenția legiuitorului Uniunii de a nu limita domeniul de aplicare material al articolului respectiv la simpla încălcare a regulilor sau a normelor de siguranță rutieră, așa cum este cazul în cadrul Directivei 2015/413, ci mai degrabă de a-l extinde la ansamblul normelor de trafic rutier, indiferent de natura textelor în care acestea sunt stabilite.

66. Acești termeni permit să se țină seama de eterogenitatea legislațiilor naționale privind circulația rutieră în Uniune atât în ceea ce privește forma, cât și fondul.

67. În ceea ce privește forma, normele referitoare la circulația rutieră nu sunt în mod necesar reunite într-un cod specific, precum Codul rutier [38], dar pot fi codificate în diferite texte legislative și norme administrative, așa cum este cazul în Germania [39].

68. Pe fond, normele de circulație rutieră prezintă disparități semnificative între statele membre, în pofida armonizării efectuate deja prin convențiile internaționale [40]. Se constată cu ușurință că semnalizarea rutieră, cerințele referitoare la obținerea permisului de conducere [41], limitarea vitezei sau chiar alcoolemia pot fi diferite de la un stat membru la altul [42]. Astfel, CESE a arătat că, „deși există diferențe semnificative la nivelul simplei formulări a normelor fundamentale de circulație, situația este chiar mai gravă în ceea ce privește interpretarea și aplicarea acestora în diferitele state membre, situație care constituie rezultatul unor aprecieri diferite în ceea ce privește încălcările, dar și al unei serii foarte diferite de sancțiuni aplicabile acestora” [43]. În acest context,

[37] Sublinierea noastră.

[38] În Belgia, această reglementare nu îmbracă forma unui cod, ci este definită prin arrêté royal portant règlement général sur la police de la circulation routière et de l’usage de la voie publique [Decretul regal referitor la reglementarea generală privind poliția rutieră și utilizarea drumurilor publice] din 1 decembrie 1975 (*Moniteur belge* din 9 decembrie 1975, p. 15627), astfel cum a fost modificat ultima dată prin decretul guvernului flamand din 15 ianuarie 2021 (*Moniteur belge* din 4 februarie 2021, p. 8401).

[39] Legislația rutieră în Germania este definită de mai multe legi, în special de Straßenverkehrsgesetz (Legea privind circulația rutieră) din 3 mai 1909, în versiunea publicată la 5 martie 2003 (BGBl. 2003 I, p. 310, corrigendum p. 919), astfel cum a fost modificată ultima dată prin Legea din 26 noiembrie 2020 (BGBl. 2020 I, p. 2575), și de Straßenverkehrs-Ordnung (Codul rutier) din 6 martie 2013 (BGBl. 2013 I, p. 367), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Ordonanța din 18 decembrie 2020 (BGBl. 2020 I, p. 3047), care conțin normele de bază privind circulația rutieră, precum și de Personenbeförderungsgesetz (Legea privind transportul de persoane) din 21 martie 1961, în versiunea publicată la 8 august 1990 (BGBl. 1990 I, p. 1690) și modificată ultima dată prin Legea din 3 decembrie 2020 (BGBl. 2020 I, p. 2694), și de Straßenverkehrs-Zulassungs-Ordnung (Codul înmatriculării pentru circulație rutieră) din 26 aprilie 2012 (BGBl. 2012 I, p. 679), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Ordonanța din 26 noiembrie 2019 (BGBl. 2019 I, p. 2015), care reglementează procedura de înmatriculare și asigurarea obligatorie și conține norme aplicabile construcției și utilizării de vehicule.

[40] A se vedea în special Convenția internațională privind circulația autovehiculelor, semnată la Paris la 24 aprilie 1926, Convenția privind circulația rutieră, semnată la Geneva la 19 septembrie 1949, și Convenția privind circulația rutieră, semnată la Viena la 8 noiembrie 1968. A se vedea în această privință Avizul CESE privind Codul rutier european (punctul 3).

[41] A se vedea Avizul CESE privind Codul rutier european (punctul 4).

[42] De exemplu condiții de decădere din dreptul de a conduce sau de retragere a permisului de conducere: a se vedea printre altele Hotărârea din 7 iunie 2012, Vinkov (C-27/11, EU:C:2012:326), și Hotărârea din 23 aprilie 2015, Aykul (C-260/13, EU:C:2015:257).

[43] Avizul CESE privind Codul rutier european (punctul 4.5).

Curtea a amintit în Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare)[44], că infracțiunile privind o „conduită contrară normelor de trafic rutier" nu fac obiectul unui tratament uniform în diferitele state membre, unele dintre acestea calificându-le drept contravenții, în timp ce altele le consideră fapte cu caracter penal[45].

69. Normele de circulație rutieră vizează atât utilizarea drumurilor publice și semnalizarea acestora, cât și obligațiile care revin proprietarilor de vehicule (procedura de înmatriculare, obținerea unei asigurări de răspundere civilă etc.) și conducătorilor auto (deținerea unui permis de conducere, respectarea normelor de semnalizare și de siguranță rutieră etc.), precum și sancțiunile aplicabile în cazul încălcării acestor obligații. Noțiunea de „conduită contrară normelor de trafic rutier" utilizată la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 poate include, așadar, numeroase comportamente și tot atâtea infracțiuni ale căror elemente constitutive pot fi diferite în funcție de statele membre.

70. Astfel, deși guvernul maghiar susține în observațiile sale că autoritatea competentă din statul emitent are obligația de a aplica dreptul, precum și de a interpreta și de a califica faptele care se încadrează în categoriile de infracțiuni prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 în modul cel mai restrictiv posibil, nu este mai puțin adevărat că normele de circulație rutieră la care se referă legiuitorul Uniunii la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din această decizie-cadru au un domeniu de aplicare foarte larg. Noțiunea de „norme de trafic rutier" este diferită de alte noțiuni menționate la același articol, care se referă la fapte precise, precum furtul organizat, traficul ilicit de organe, escrocheria sau chiar deturnarea de aeronave.

71. În acest context, considerăm că obligația care revine proprietarului unui vehicul de a identifica persoana suspectată de a fi răspunzătoare pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere intră sub incidența unei norme de trafic rutier, iar încălcarea acestei obligații intră în domeniul de aplicare material al articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214.

72. În speță, legislația prevăzută la articolul 103 din KFG 1967 are ca obiect definirea „Obligațiilor titularului înmatriculării unui vehicul sau a unei remorci". Cu alte cuvinte, ca urmare a calității sale de proprietar al vehiculului identificat ca fiind implicat în săvârșirea unei infracțiuni rutiere, proprietarul acestui vehicul trebuie să contribuie la identificarea conducătorului auto. Din articolul 134 alineatul (1) din KFG 1967, referitor la „[d]ispoziții penale", reiese că orice persoană care încalcă această obligație săvârșește o contravenție, sancționată cu amendă și, în cazul imposibilității de a o recupera, cu o pedeapsă privativă de libertate. În prezenta cauză, sancțiunea financiară depășește limita stabilită la articolul 7 alineatul (2) litera (h) din Decizia-cadru 2005/214.

44 C-671/18, EU:C:2019:1054.

45 A se vedea Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare) (C-671/18, EU:C:2019:1054, punctul 48 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Bot prezentate în cauza Comisia/Parlamentul și Consiliul (C-43/12, EU:C:2013:534, punctul 38), în care acesta a arătat că nici elementele constitutive ale încălcărilor normelor de circulație avute în vedere în cadrul Directivei 2011/82/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 de facilitare a schimbului transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră (JO 2011, L 288, p. 1), care a fost înlocuită prin Directiva 2015/413, nu sunt armonizate la nivelul Uniunii, acestea fiind determinate de statele membre, la fel ca sancțiunile aplicabile acestor încălcări.

73. O obligație similară există și în alte state membre, cum ar fi Franța [46] sau Belgia [47].

74. Identificarea conducătorului unui vehicul are ca obiectiv garantarea ordinii și controlului circulației rutiere, după cum subliniază guvernul austriac în observațiile sale. Această obligație urmărește, în opinia noastră, același obiectiv ca și cel la care contribuie obligația care revine proprietarului vehiculului de a aplica o plăcuță de înmatriculare pe vehiculul său în scopul stabilirii identității sale.

75. Această identificare este esențială pentru angajarea răspunderii civile a proprietarului vehiculului sau a răspunderii penale a conducătorului auto. În temeiul principiului caracterului personal al pedepselor, numai conducătorul auto răspunde penal pentru infracțiunile pe care le săvârșește cu ocazia conducerii unui vehicul. Prin urmare, este necesar ca acesta să fie identificat nominal în scopul imputării săvârșirii infracțiunii rutiere și al impunerii unei sancțiuni. După cum demonstrează măsurile adoptate în cadrul Directivei 2015/413, această identificare este esențială atunci când încălcarea săvârșită privește anumite infracțiuni rutiere, printre care figurează excesul de viteză, conducerea sub influența alcoolului sau chiar nerespectarea semnificației culorii roșii a semaforului [48]. După cum arată guvernul austriac în răspunsul la întrebările adresate acestuia de Curte, în cauza principală, conducătorul auto este suspectat de săvârșirea unui exces de viteză în sensul articolului 2 litera (a) din această directivă. Trebuie arătat că, în Hotărârea din 4 martie 2020, Bank BGŻ BNP Paribas [49], Curtea a statuat că dispozițiile Directivei 2015/413 prevăd că statele membre trebuie să faciliteze, în spiritul cooperării loiale, schimbul transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră prevăzute la articolul 2 din aceasta pentru a facilita aplicarea sancțiunilor, atunci când încălcările respective au fost săvârșite într-un alt stat membru decât cel în care vehiculul în cauză a fost înmatriculat, și să contribuie astfel la realizarea obiectivului urmărit de această directivă, care este acela de a asigura un nivel ridicat de protecție pentru toți utilizatorii drumurilor din Uniune [50]. În acest scop, Curtea a statuat că schimbul transfrontalier de informații presupune ca datele furnizate de statul membru de înmatriculare, în speță statul executant, să permită nu numai identificarea titularului înmatriculării vehiculului, ci și a persoanei care este răspunzătoare în dreptul național în cazul unei încălcări a normelor de circulație, pentru a facilita executarea unor eventuale sancțiuni financiare [51].

76. Această obligație de identificare a conducătorului auto permite, în plus, rezolvarea unor dificultăți practice și tehnice specifice sectorului particular al circulației rutiere. Astfel, în funcție de natura încălcării sau de modul de control utilizat, imputarea încălcării normelor de circulație rutieră ridică dificultăți.

77. Încălcările normelor de circulație au ca particularitate că este deseori dificil pentru autoritățile polițienești să identifice cu certitudine conducătorul auto în lipsa unui contact direct cu acesta, în special atunci când constatarea încălcărilor se desfășoară fără identificarea conducătorului auto,

[46] A se vedea articolul L121-6 din code de la route (Codul rutier), care prevede fapta de nedenunțare a conducătorului auto atunci când proprietarul vehiculului este o persoană juridică.

[47] A se vedea articolul 67 bis din loi relative à la police de la circulation routière [Legea privind poliția rutieră] din 16 martie 1968 (*Moniteur belge* din 27 martie 1968, p. 3146), astfel cum a fost modificată prin Legea din 8 mai 2019 (*Moniteur belge* din 22 august 2019, p. 80518), care este inclus în titlul V, denumit „Procedura penală, ordinul de plată și procedura judiciară civilă”, mai precis în capitolul IV bis, intitulat „Identificarea contravenientului”.

[48] Obligația în discuție în litigiul principal se impune indiferent de încălcarea normelor de circulație săvârșită, legiuitorul austriac având în vedere identitatea persoanei care a „condus” sau a „parcat” vehiculul la un moment dat.

[49] C-183/18, EU:C:2020:153.

[50] A se vedea Hotărârea din 4 martie 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punctul 54).

[51] A se vedea Hotărârea din 4 martie 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punctul 55).

precum staționarea neregulamentară, și chiar și atunci când aceasta este înregistrată automat cu ajutorul camerelor, precum excesul de viteză, aflat la originea prezentei cauze [52]. Acest lucru a determinat anumite state membre, precum Republica Franceză, să stabilească o prezumție de răspundere împotriva titularului certificatului de înmatriculare ca urmare a încălcărilor reglementării privind staționarea vehiculelor sau plata taxelor de drum, pentru care se aplică doar o amendă [53].

78. Obligația proprietarului vehiculului de a identifica conducătorul acestuia din urmă cu ocazia săvârșirii unei încălcări a normelor de circulație este, așadar, un instrument care permite statelor membre să îmbunătățească mijloacele de care dispun în etapa investigării unei asemenea încălcări, permițându-le să obțină informațiile necesare pentru identificarea autorului încălcării respective și, astfel, pentru sancționarea acesteia.

79. Din elementele prezentate rezultă că încălcarea obligației respective constituie o infracțiune care are un obiect și elemente constitutive proprii și care nu poate fi calificată drept „infracțiune accesorie”, după cum susține guvernul maghiar.

80. Această interpretare este confirmată de termenii Acordului din 11 octombrie 2012 semnat între Republica Bulgaria, Republica Croația, Ungaria și Republica Austria de facilitare a sancționării transfrontaliere a infracțiunilor rutiere [54]. Precizăm că, în temeiul articolului 18 din Decizia-cadru 2005/214, aceasta nu împiedică aplicarea acordului respectiv în măsura în care el permite depășirea dispozițiilor pe care le prevede și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor de punere în aplicare a sancțiunilor financiare. Desigur, după cum a arătat guvernul austriac, acordul menționat nu este aplicabil *ratione temporis* prezentei cauze, întrucât a intrat în vigoare, în privința sa, la 28 august 2018. Totuși, considerăm că dispozițiile sale sunt interesante. Astfel, atât statul emitent, cât și statul executant sunt aici părți la un acord care are în mod specific ca obiect, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din acesta, să instituie o cooperare în scopul punerii în aplicare transfrontaliere a sancțiunilor financiare aplicate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni rutiere.

81. Or, conform articolului 1 alineatul (1) din Acordul din 11 octombrie 2012, „infracțiunile rutiere” includ nu numai încălcări ale normelor de circulație care afectează siguranța rutieră, prevăzute la articolul 2 din Directiva 2015/413 [55], ci și încălcările referitoare la *lipsa cooperării* deținătorului sau proprietarului vehiculului ori a oricărei alte persoane suspectate că a săvârșit o infracțiune rutieră, în cazul în care aceste încălcări sunt prevăzute în dreptul statului pe teritoriul căruia a fost săvârșită încălcarea. Rezultă astfel din articolul 1 alineatul (2) din acest acord că cooperarea instituită de statele membre acoperă punerea în aplicare a sancțiunilor financiare impuse în special ca urmare a lipsei de cooperare din partea proprietarului vehiculului, vehicul care a fost implicat în săvârșirea unei infracțiuni rutiere.

[52] A se vedea al treilea considerent al acordului citat la punctul 61 din prezentele concluzii.

[53] A se vedea articolul L121-2 din code de la route (Codul rutier).

[54] Denumit în continuare „Acordul din 11 octombrie 2012”.

[55] În urma anulării de către Curte a Directivei 2011/82 prin Hotărârea din 6 mai 2014, Comisia/Parlamentul și Consiliul (C-43/12, EU:C:2014:298), din cauza unui temei juridic eronat, aceasta a fost înlocuită cu Directiva 2015/413, al cărei conținut este identic cu cel al Directivei 2011/82.

82. Interpretarea pe care o propunem este susținută și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în Hotărârea Weh împotriva Austriei [56], aceasta a făcut în mod clar distincție, în domeniul infracțiunilor rutiere, între sancțiunea impusă proprietarului vehiculului care nu a divulgat identitatea conducătorului auto răspunzător pentru săvârșirea infracțiunii rutiere, cu încălcarea obligației care îi revine în temeiul articolului 103 alineatul (2) din KFG 1967, și sancțiunea care i-ar putea fi aplicată ca urmare a săvârșirii infracțiunii rutiere.

83. În consecință, în stadiul actual al dreptului Uniunii, considerăm că o obligație precum cea în discuție, în temeiul căreia proprietarul unui vehicul este obligat să divulge identitatea conducătorului auto suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere, este o normă de trafic rutier în sensul articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 și că încălcarea acestei obligații constituie o „conduită contrară normelor de trafic rutier”, în sensul dispoziției menționate.

84. Această interpretare este confirmată de finalitatea Deciziei-cadru 2005/214.

2. Obiectivul Deciziei-cadru 2005/214

85. Decizia-cadru 2005/214 are ca obiectiv să permită o sancționare mai eficientă a infracțiunilor, în special rutiere, prin instituirea unui mecanism de cooperare între autoritățile naționale competente în materie represivă.

86. Din considerentele (2) și (4) ale Deciziei-cadru 2005/214 reiese că cooperarea pe care o instituie are ca obiectiv să permită o mai bună aplicare a sancțiunilor financiare impuse proprietarilor de vehicule înmatriculate în alt stat membru ca urmare a săvârșirii unor infracțiuni rutiere. Aceste infracțiuni au o dimensiune transfrontalieră și pot fi deosebit de grave. Scopul este, așadar, de a asigura o sancționare mai eficientă a infracțiunilor respective, care, prin efectul său disuasiv, trebuie de asemenea să stimuleze conducătorii auto să respecte normele de circulație rutieră ale statelor membre pe care le traversează.

87. În acest context, a exclude din sfera infracțiunilor rutiere prevăzute la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 o încălcare precum cea în cauză, referitoare la încălcarea obligației de identificare a conducătorului auto suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere, pare să compromită realizarea acestui obiectiv.

88. Astfel, o asemenea excludere ar risca să priveze autoritatea competentă din statul emitent de posibilitatea de a sancționa proprietarul unui vehicul atunci când acest vehicul este înmatriculat în alt stat membru. Aceasta ar conduce la o ruptură a egalității de tratament, dar ar avea mai ales ca rezultat privarea autorității competente din statul emitent de posibilitatea de a urmări penal și de a sancționa conducătorii de vehicule înmatriculate în alt stat membru care s-au făcut vinovați de o infracțiune rutieră pe teritoriul statului emitent, deși aceștia din urmă pot reprezenta un risc pentru ceilalți utilizatori ai drumurilor din Uniune.

89. Desigur, o infracțiune precum cea în discuție, referitoare la încălcarea obligației de identificare a conducătorului auto, constituie, la prima vedere, o infracțiune minoră, în măsura în care nu implică nici pagube materiale, nici victime ale accidentelor rutiere. Cu toate acestea,

[56] Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 8 aprilie 2004, Weh împotriva Austriei, CE:ECHR:2004:0408JUD003854497, § 52-56. A se vedea de asemenea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 24 martie 2005, Rieg împotriva Austriei, CE:ECHR:2005:0324JUD006320700, § 31 și 32.

considerăm că efectul său cumulat pe întreg teritoriul Uniunii este de importanță majoră, iar sancționarea sa esențială pentru a garanta respectarea normelor de circulație rutieră într-un spațiu fără frontiere interioare. Astfel, obligația de identificare în cauză se aplică indiferent de infracțiunea săvârșită de conducătorul vehiculului. Poate fi vorba despre o infracțiune rutieră minoră, precum staționarea neregulamentară, deși, în ceea ce privește o astfel de infracțiune, legiuitorul Uniunii a prevăzut că autoritatea competentă din statul executant poate refuza să recunoască sau să execute decizia dacă sancțiunea financiară este sub 70 de euro sau egală cu această sumă[57]. Poate fi vorba și despre o infracțiune mai gravă, precum nerespectarea semnificației culorii roșii a semaforului sau excesul de viteză, aflat la originea prezentei cauze. Or, aceste comportamente sunt reflectarea experiențelor cotidiene trăite pe întreg teritoriul Uniunii. A priva statul emitent de mijloacele de urmărire și de sancționare a unor astfel de comportamente pentru motivul că vehiculul în cauză este înmatriculat în alt stat membru ne pare incompatibil cu intenția legiuitorului Uniunii de a stabili un spațiu de libertate, securitate și justiție întemeiat pe cooperarea judiciară dintre statele membre.

90. Având în vedere toate aceste elemente, propunem Curții să declare că articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 trebuie interpretat în sensul că infracțiunea referitoare la o „conduită contrară normelor de trafic rutier” include un comportament prin care proprietarul unui vehicul refuză să identifice conducătorul auto care este suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere.

V. Concluzie

91. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg, Ungaria) după cum urmează:

1) Articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare trebuie interpretat în sensul că autoritatea competentă din statul membru executant poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii atunci când infracțiunea, astfel cum este definită în dreptul statului membru emitent, nu se circumscrie infracțiunii sau categoriei de infracțiuni la care se referă autoritatea competentă din statul membru emitent în certificatul anexat la această decizie, în vederea aplicării articolului 5 alineatul (1) din decizia-cadru menționată.

   Autoritatea competentă din statul membru executant nu poate refuza recunoașterea și executarea deciziei respective decât în măsura în care procedura de consultare inițiată în prealabil în temeiul articolului 7 alineatul (3) din decizia-cadru menționată nu a permis corectarea erorii de care ar fi afectată aceeași decizie.

2) Articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214 trebuie interpretat în sensul că infracțiunea referitoare la o „conduită contrară normelor de trafic rutier” include un comportament prin care proprietarul unui vehicul refuză să identifice conducătorul auto care este suspectat de a fi răspunzător pentru săvârșirea unei infracțiuni rutiere.

[57] În temeiul articolului 7 alineatul (2) litera (h) din Decizia-cadru 2005/214, autoritatea competentă din statul executant poate să refuze recunoașterea și executarea deciziei dacă stabilește că sancțiunea financiară este sub 70 de euro sau echivalentul acestei sume.